

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 czerwca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując w uzasadnieniu na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 marca 2021 roku, w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zarobkowej. (decyzja w aktach ZUS)

W dniu 30 czerwca 2021 roku W. F. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o przyznanie prawa do renty, wskazując, że nie zgadza się z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS. (odwołanie k 3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 14 lipca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k 33)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. F., urodzony (...), w okresie od 28 marca 2020 roku do dnia 31 marca 2021 roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – I Oddziału w Ł. z dnia 21 maja 2020 roku. (niesporne)

W dniu 15 lutego 2021 roku złożył wniosek o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (niesporne)

Wnioskodawca od 2016 roku cierpi na reumatoidalne zapalenie stawów. Był kilka razy hospitalizowany na oddziale reumatologii. Zmiany w stawach oraz zgłaszane dolegliwości spowodowane chorobą ograniczają jego sprawność i uzasadniają dalszą długotrwałą częściową niezdolność do pracy. Stan zdrowia wnioskodawcy po 31 marca 2021 roku nie uległ znacznej poprawie. (pisemna opinia biegłego sądowego reumatologa M. W. k 112 odw., pisemna opinia uzupełniająca tej biegłej k 187 odw.)

Stopień zaawansowania choroby podstawowej, czyli reumatoidalnego zapalenia stawów ((...)) jest znacznie zaawansowany, powodując u odwołującego silne dolegliwości bólowe, zniekształcenia, obrzęki, a także znaczne ograniczenia ruchomości stawów, w tym zarówno tych dużych: barków, bioder, kolan, nadgarstków jak i tych małych w zakresie rąk i stóp. Zakres stosowanego w ostatnim okresie leczenia potwierdza znaczne nasilenie dolegliwości u wnioskodawcy (M. i silne leki przeciwbólowe). W badaniu lekarskim stwierdza się znaczne naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonego w zakresie stawów kończyn jak i kręgosłupa (odcinka szyjnego jak i I-S) w przebiegu (...) jak i zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Stopień naruszenia sprawności organizmu znacznie utrudnia i ogranicza wykonywanie fizycznych czynności manualnych jak i poruszanie się ubezpieczonego, a zatem takich czynności jakie są wymagane i niezbędne do wykonywania obowiązków służbowych na stanowiskach ślusarza, spawacza, monter a czy też pracy w piekarni jako piekarza, a tym samym skarżący po dniu 31 marca 2021 roku jest nadal stale częściowo niezdolny do pracy zgodnej z posiadanym II poziomem kwalifikacji i kompetencji zawodowych, gdyż w znacznym stopniu ograniczona jest u niego możliwość wykonywania pracy w zawodach wyuczonych na tym poziomie kompetencji zawodowych. Stan narządu ruchu ubezpieczonego nie różni się w sposób istotny od tego jaki opisywano przed 31 marca 2021 roku i nie rokuję istotnej poprawy w przyszłości, a zatem stopień naruszenia sprawności jego organizmu zarówno w 2021 roku jak i nadal jest znacznie – istotnie naruszony, tym samym daje podstawę do orzeczenia częściowej trwałej niezdolności do pracy zgodnej z posiadanym stopniem kwalifikacji zawodowych. (opinia biegłego sądowego lekarza medycyny pracy P. R. k 210-212, pisemna uzupełniająca opinia tego biegłego k 479)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych specjalistów z zakresu reumatologii oraz medycyny pracy.

Opinie te – zdaniem Sądu – w sposób jednoznaczny wskazują na stan zdrowia wnioskodawcy kwalifikujący go jako osobę trwale częściowo niezdolną do pracy po 31 marca 2021 roku.

Biegli, których opinie zostały zakwestionowane przez organ rentowy w sposób zdecydowany i spójny wyjaśnili podstawy faktyczne wydanych opinii, wskazując jednoznacznie, że stan zdrowia skarżącego uzasadnia uznania go za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy.

Biegły medyk pracy wyjaśnił też w swych opiniach podstawę zakwalifikowania prac wykonywanych przez skarżącego (zgodnych z jego kwalifikacjami), poddając ponownie ocenę jego zdrowia pod kątem zdolności do ich wykonywania, analizując w swej opinii uzupełniającej całość dokumentacji medycznej skarżącego.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał powyższe opinie za pełne i logicznie uzasadnione, korespondujące ze złożoną do akt dokumentacją medyczną, oparte na badaniu skarżącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z brzmieniem art.57 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U z 2023 r., poz.1251) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art.57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Podstawą rozważań w niniejszej sprawie było ustalenie po pierwsze stanu zdrowia wnioskodawcy po dniu 31 marca 2021 roku – tego czy po tej dacie był on nadal niezdolny do pracy czy też zdolność tę odzyskał.

W myśl art. 12 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 tej ustawy oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Należy przy tym podnieść, że w sprawie dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonuje się oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji (por. wyrok z 25 stycznia 2005 r., opubl. I UK 152/04, również

wyrok z 12 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 93/04, opubl. OSNP rok 2005, Nr 16, poz. 254, wyrok z 20 maja 2004 r., sygn. akt II UK 395/03, OSNP rok 2005, Nr 3, poz. 43).

W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłego sądowego, choć też ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy ma znaczenie prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt III UK 30/09).

W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNP rok 2002, Nr 14, poz. 343).

Polemizowanie z oceną biegłego, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonej i miarodajnej opinii biegłego sądowego.

W odniesieniu do odwołującego został spełniony warunek jego częściowej niezdolności do pracy.

Wydane w sprawie opinie biegłych w sposób jasny i jednoznaczny wskazują bowiem, że W. F. po dniu 31 marca 2021 roku był nadal osobą trwale częściowo niezdolną do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii wszystkich powołanych w sprawie biegłych.

Opinie te zostały sporządzone w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej. Biegli szczegółowo i w sposób pełny określili schorzenia występujące u badanego oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym przyczynę nieuznania niezdolności do pracy wnioskodawcy.

W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się kontrargumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności opinii biegłych. Wszyscy biegli podali, że schorzenia występujące u ubezpieczonego powodują jego dalszą niezdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

W ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę opinie biegłych wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla jej rozstrzygnięcia.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. F. dalsze prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2021 roku.

SSO Paulina Kuźma